

ikke er Tilfældet. Jeg spurgte ikke om, naar man kunde undersøge, om Finantsministeren mulig havde taget en større Andeel fra Kongeriget, end han ifølge Finantsloven var berettiget til; det er ikke faldet mig ind, men jeg spurgte, om Ministeren, naar Regjeringen er gaaet ind paa at erklære overfor de andre Landsdele, eller overfor en enkelt af de andre Landsdele, at den for dette Aar ikke vil kræve sammes Andeel af det Tilskud, som udfordres over Monarkiets fælles Indtægter, for at Monarkiets fælles Udgifter kunne udredes, da anseer sig berettiget til at tage Kongerigets Andeel af dette Tilskud. Dernæst spurgte jeg, om Ministeren var istand til nu at erklære med Hensyn til den Finantslov, som her foreligger, at den tilsvarende Andeel af Tilskuddet vilde indkomme fra de andre Landsdele. Jeg vilde ogsaa gjerne høre, om Finantsministeren var istand til at oplyse, om man i indværende Finantsaar agter at bruge Tilskuddet fra Kongeriget, dersom det viser sig, at Tilskuddet fra en enkelt anden Landsdeel ikke indkommer, men jeg har ikke gjort dette Spørgsmaal, fordi det ikke er Finantsloven for indværende Aar, her foreligger, og jeg var bange for, at Formanden maaskee vilde finde, at et saadant Spørgsmaal vilde ligge udenfor Berettigelsen. Derfor var jeg nødt til at stille mit Spørgsmaal derhen, om Finantsministeren er istand til nu at erklære, om Regjeringen vil bruge det Tilskud til Fællesudgifterne, som ifølge Kongerigets Forpligtelser paahviler det, nanseet, at en anden Landsdeels tilsvarende Bidrag ikke indkommer. Disse ere altsaa de to Spørgsmaal: Om Regjeringen anseer sig berettiget til i et saadant Tilfælde at bruge Kongerigets Andeel, og om Regjeringen er istand til at vide Noget om, hvorvidt de andre Landsdeles Tilskud, som svare til Kongerigets, ville indkomme i det paagældende Finantsaar.

Ministeren for Kongerigets særlige Finantser: Jeg troede, at det fremgik tilstrækkelig klart af mit Svar, at jeg antog, at det var en Sag, der maatte afgjøres med Lovgivningsmagten for Monarkiets Fællesanliggender, og ikke her.

S. Sage: Det er jo en Selvsølge, at naar den ærede Formand mener, at det Forslag, som er stillet, kan komme til Afstemning, maae vi ogsaa stemme derover, og jeg kan, efter den Maade, hvorpaa jeg opfatter det, da ikke komme til andet Resultat, end at stemme derimod. Imidlertid forekommer det mig, at det er mere end en formel Betydning, at § 4 i Grundlovsindskrænkningen har. Naar det der hedder: „Paa Finantsloven opføres Kongeriget Danmarks særlige Indtægter og Udgifter“, og naar det dernæst anføres, hvilke disse særlige Indtægter og Udgifter ere, og der udtrykkeligt blandt de særlige Udgifter fremhæves det Bidrag, som Kongeriget har at give til Monarkiets Fællesudgifter, saa seer jeg ikke rettere end, at her er et bestemt Lovbud, som maa agtes, og at i det Dieblik, man udstemmer denne Bestemmelse i § 6, har man gjort sig skyldig i et Brud paa Loven. Jeg kan ikke paa nogen Maade opfatte Forholdet anderledes, og jeg seer ikke rettere, end at naar man vil fortolke denne Bestemmelse — fordi det mulig ikke vilde have finantsielle Banstigeligheder — paa anden Maade, kunde man komme til at stemme meget vigtige Paragrafer ud; thi der er mange Forhold, hvor man kan sige, at vi blive nødt til at udrede Summerne, selv om de ikke bevilges, og at de derfor ikke behøve at staae paa Finantsloven. — Der er i mine Tanker i et tidligere Aar begaaet en virkelig Feil. Der var fra Først af fra Regjeringens Side sat en Sum i denne Paragraf; men man udstemte Summen, idet man sagde: Naar Kongeriget maa udrede Beløbet, selv om det ikke svarer nøiagtigt til den Sum, her staaer, og ikke nøiagtigt kan opgives, naar den indsættes, saa maa man hellere udstemme den. Men det er noget ganske udenfor Orden, at man paa Finantsloven saaledes voterer ubestemte Summer, og derfor maa man hellere opstille en kalkulatorisk Sum. Det er imidlertid engang skeet, og det kan i dette Dieblik ikke forandres, men det forekommer mig, at det umuligt kan forandre vor Stilling overfor denne Paragraf og give os en Berettigelse til at tilfidesætte det udtrykkelige Lovbud i § 4 i Grundlovsindskrænkningen. — Hvad selve